

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE MYRIAM HAPPY

Η ΜΙΓΔΑΣ

Ο θρόνος έκεινο, ο Ζάζ Νταρβίλ, ένας από τους πιο γνωστούς διπλωμάτες, που μόλις είχε γιορτάσει από την Άνω Ανατολή, μιάς διοργάνωσης στην ταράτσα της βίλλας του, μιά τραγική έρωτική ιστορία:

Γνώρισα πολλών ειδών γυναίκες στη ζωή μου, έλεγε, αλλά φαίνεται ότι μεριζές ηγάδες είχε από τις πιο έπιζίνδονες. Για την Άγγελη - Εύφροσύνη, μιά γυναίκα της Σαγγαρών, το μόνο που ήξερα ήταν ότι φημιζόταν για την όμορφή της, ότι κινούνταν άλλοτε σαν Παριζιάνα και άλλοτε σαν Άνωματίσσα, και ότι άπαιτούσε συννοήματα το φίλο μου Φορτέν με τον όποιον όσπίσε σέζοδσε. Ο Φορτέν άνεζότανε τις άπιστίες της, είτε γιατί δεν τις ήθελε, είτε γιατί τις ήλιγε που ήθελε, τις θεωρούσε περιστασιακές και όχι έπιζίνδονες. Το πιθανότερο όμως, είχε ότι, μοιούνο όπέγερε πολύ, συγχωρούσε όσπίσε την άπιστή, γιατί την ήγαπούσε.

Όποτε ακριβώς έμαθε ο Φορτέν τις έρωτικές σχέσεις της Εύφροσύνης μ' ένα συμπαιρωτή μας άξιοματιζό τον ναυτιζού, δεν ξέρω... Το μόνο που ξέρω είναι ότι μιά μέρα που ανώνησε τον άξιοματιζό σε μιά λέσχη, αυτός το τόσο ψήφισμος άνθρωπος ανήθως, ό τόσο μαλαζός, που τότε του δεν είχε άγγιζε όλο, λίγο έλειπε να καλέσει ο μοναχία τον αντίζήλο του, Εύδομα και πάθαμα ως ότου να διανηθείσασε την όσπίσε και ως ότου να λείσει το φίλο μας πόσο γελοίο θα ήταν να φημιζότανε στη ζωή του για μιά Μιγδάς.

Και πραγματικά, ο Φορτέν δεν μοναχιάσε. Όσπίσε η άπιστία της Άγγελης - Εύφροσύνης έξαιολοβήσασε να τον τερανή, και παρά όλα τα ναυτιζότα, τα όποια είχε άόζισε να λείνει, δεν υποσώδσε να την ξεζήσει. Για να τον άποσώσει από τις μελαγχολικές του σέζες και από την κατάχρησή του όποιου, σπώδασε ταξτιζά και έρωδσε τον Φορτέν σε πωλιούσε με το άμάζε.

Μιά ο Φορτέν άλέγει ευσταθιστικά τους πολιζήγιστους δούους, στους όποιους θα μπορούσε εύλοώτερα να διασεδάσει τη θλιψη του, μιούσόταν ήλιως αναντοδσε την Εύφροσύνη, καθισμένη σε κανένα πολυτέλες άμάζε, δίπλα στο φίλο της άξιοματιζό.

Μόλις άνεθάνασε στ' άμάζε, έλεγε στον άμάζε να τραβήξει από την «Μεδαία των Τάφους», μιά πεδιάδα άπεραντή, πένηση, καταβλιπτική, στην όποια απλώνονταν χιλιάδες μνήματα ίθαγενών, τερατιζό, άνωματιζά στήμενα σε κλιμακωτά ίσωματι, που έχον όλα το σχήμα άξέγμυλον καθισμένων σφιγγών.

Ο Φορτέν, δείχνοντάς του μιά μέρα τα παλιότανα αυτά μνήματα, μου είπε:

Κιτάξτε τις άξέγμυλες αυτές σφιγγές! Άνωτι γεγάλιό έχον μιάν όριζόντια πλάκα, στην όποια είναι χαμηλόνες, στη θέσι του όνοματιζό του πενήμου και του έπιτασιζό, ένας άπόός κούζλος. Είναι το σύμβολο της ζωής του κούσιου, της δίχως άόζη και δίχως τέλος, το σύμβολο του έπιτασιζό άνώματιζό: του θανάτου. Μά δεν είναι έπίσης και το σύμβολο του έρωτος και τις γυναίκες, της γεννάδας που δίνει τη ζωή και το θάνατο; Κάθε φορά που κατίζω τα μνήματα αυτά, σέλλογέμαι την Μιγδάς. Το πρόσωπό της που φαίνεται πώς δεν το θεμάμα πεία. Θεμάμα μονάχα το έξοσιου ζουμί της και τα χαριτωμένα νεράκια της. Μά ίσως να μην έχη κεφάλι... Ίσως να έχη κούζλο πάνω στους ώμους της τον μοιζάιο και άνωματιζό ειτόν κούζλο των σφιγγών...

***

Μιές μέρες ύστερα από την συνουσία μας αυτή — έξαιολοβήσασε ο Ζάζ Νταρβίλ. — Έλαβα από την Εύφροσύνη μιά πρόσκληση για ένα γλέντι, που θα έδινε στη βίλλα της, έπ' ευχαρία των άρραθώνων της με τον άξιοματιζό, και συγχρόνως έμαθα ότι στο γλέντι είχε καλέσει και όλους τους πρώην φίλους της.

Το θρόδι, όταν πήγα να πάρω τον Φορτέν για το συνηθισμένο μας περίπατο, τον όριζα να γυνιάζεται στη σοκολοβή μ' ένα περίστροφο, που μόλις τότε άγρούσσε.

Μ' έπιδοσίασε, μου είπε, να μοναχιάσει με τον φίλο της... Είχατε δίπλο, Πρωτιζου να τον σποτίσω... Ή ξεδιάντροπη είχε το θόσος να με καλέσει και μένα στους άρραθώνες της μαζί του!... Έ, λοιπόν, θα πάω και θα σποτίσω τον άρραθονιστιζό της μισροστά στα μάτια της!...

Τη μέρα του γλεντιού, πέρασα από το σπίτι του, για να δω τί έζκανε, μά ο ίσηρής μου είπε πώς είχε βγή έξω.

«Δεν θα πάω στο γλέντι από γλέντι, σέξέθηκα. Μου έρχόταν μάλιστα να μην πάω μήτε έγω. Ύστερα όμως, φοβήσασε κάποιου δαστιζήγμου, μοιούνο είχα είδοσάσει την Εύφροσύνη μ' άνωματιζό τον άξιοματιζό της, τραβήξα κατ' ά την βίλλα της.

Ο Φορτέν δεν δριζοζόταν έκει. Ή Εύφροσύνη με δέχτηκε χαμο-

γέλοντας, με το πιο γελοίο της χαμόγελο.

«Δεν θέρω ο Φορτέν! της είπα, σέξεδόν με θεώ.

«Πώς; πώς; μου άπάντησε. Να ίδητε τον θρόδο!... Άλλος τε, χωρίς έκεινόν, δεν θα καθήσασε στο τραπέζι.

«Έκεινη ακριβώς τη στιγμή ένα άμάζε έστράβε τη γυνία του δούμου και σταμάτησε μπρος στη βίλλα.

«Είπε ο Φορτέν! Νάτος! γυνιάζε χαριτωμένη η Εύφροσύνη.

Μά κανείς δεν κατέθανε από το άμάζε, και ο άμάζε έθινε άδιάφορος και άσάειτος πάνω στο καθισμά του.

Κιταξήγασε. Ένωσασε τότε ένα περίεργο άνωσώδημα — κάτι σαν μιά άκαλιπτική προσιδοσίση, Βήγμα έξω και προζήρημα προς το άμάζε. Όταν πλησίασα, είδα καθισμένο μέσα σ' αυτό τον Φορτέν, ό όποιος φανόταν πώς ζουόταν.

«Ο ατζοζός!... Άποσώθηθε!... σέξέθηκα. Τόσο το καλύτερο, θ' άνεθό στο άμάζε και θα τον πάω στο σπίτι.

Μά την ίδια στιγμή, ένας από τους φίλους μας, που με είχε συνοδούσει έξω, τον άγγιξε στον ώμο. Μά άμέσως τραβήξε περίστροφο το ζέρι του, γιατί έννοσσε να κούλη ένα λιχτό έρωδο.

«Ένα φανόρι! γυνιάζε. Πλήρωσα, ένα φανόρι!...

Όλοι οι προσεζέκημενοι έτραξάν έξω... Τότε, στο ήος ενός φαναριού, είδαμ ότι ο Φορτέν είχε μιά άνωτιζή πύργη στον κρούσσο, άπ' την όποια τον άμα έτρεξε στο άσπρο του ποκάσιου. Καταγής ήταν πεσμένο ένα περίστροφο. Ο άμάζε δέ είχε τίποτε άσώσιο. Μάς είπε μονάχα ότι ο «ατζοζός» του είχε πη να κούνη μιά βόλτα προς την «Πεδιάδα των Τάφους».

Ή Πεδιάδα των Τάφου! Άμέσως θερήθηκα τους μοιζούδους περιπατούσε μου με τον Φορτέν και τα πένημα του όνοματιζό! Φαντάστηκα τον άλιωρο έρωτημένο να ταλαντεύεται δεξιά κι άριστερά, μονάχα στο κούζιστό από άμάζε, που έρωδσε τότε με σερζοζάγο. Τόν φαντάστηκα να κούζιεται μέσα στην κάσσα αυτή, το λιχγερό έξοσιου θρόδι, μέσα στην άπυραντή νεροζή έστασι... Ίσως το όπο να τον είχε όσπίσε ένα είδος τρέλλας και να μην ήξερε πού τί έκανε... Ίσως μιά κούρα να τον είχε κατέλαβε, ένα άσθημα άνηδίας για κάθε άγάθη, το άσθημα του ματιού και δε προσάβιασε, καθε άγούδσε, κι έτσι, ενώ είχε γύρει από το σπίτι του με την άτόμα και σποτίση τον αντίζήλο του, είχε βρή πιο άπλό, πιο τελειοτιζό, να σποτίση ο ίδιος.

Τέ άλλοτεζόζισον όλα αυτά, ενώ ξάπλωναν τον Φορτέν στην αίσθησα τη σελισμένη για το κούζιζο γλέντι, πάνω στο τραπέζι όσων δριζοζόταναν σερβιρισμένα σε μοιζοσποζικά πιάτα, παρ' όσον και παρ' όσον φανατιζό, σαν να έρωδουσε να γάνε κούζιζες!

Και πραγματικά, ήσαν όμορτές κούζιζες στο πένημα γλέντι. Γυνιάζε Άνωματιζοσές, άγούρμιές για να διασεδάσασον τους καλέσμενους, με μιά κούζορτίσα κούζινάσι από μούζολιά τους, με μιά άγγρέττα με κούζορτίνα κερφομένη στα παλιλά τους, κατίζασε περίεργα τον «λενζό» που κ' έκεινο τα μούζογια ήσαν κούζορτίνα, κούζορτίνα άπ' το άμα, και μοιζορτίζαν, μοιζορτίζαν, άνωματιζοζίνοντας να βλέπω από τους και κούζονότας τις άγγυζοτίες τους με τα χαριωτά κούζορτίνα... Κιτάξα την Άγγελη - Εύφροσύνη. Κάτω από το κούζορτίνα τούνοζό της, το σπαστά Άνωματιζά μάτια της, το είρησιζά της μάτια γελοούσαν, γελοούσαν και στο στήθος της λεπτοκοποούσαν τα διαμάντια που της είχε χαρίσει ο άλιωρος φίλος μου Φορτέν.

Μιά κούζιζα είχε κι αυτή, σέξέθηκα, σαν όσπίσε άλλες. Και όμως, για την κούζιζα αυτή σποτίθηκε ένας άντρας, που δεν τούλιπε τίποτε για ναμύ ειτιζήγής, που μοιούσε να είναι ό πιο έπιζίνδονος άντρας του κούσιου, με μιά άλλη γυναίκα!...

MYRIAM HAPPY

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν ότι οι κακά, που έπαύονον στον κούσιου, είναι περισσότερα και μεγαλειότερα από τα αγαθά. Κι όμως, άν έκαναν τις παρατηρήσεις των, χωρίς να έχον έπ' όψει τις έπιβλήεις των, αλλά την κατάσταση των άλλων ανθρώπων, θα κατέλιγαν σε έντελώς αντίθετα συμπεράσματα. Α ά έ μ ν ι τ ς

Ο χαριωτής του ανθρώπου καθορίζεται από πολλούς παρ' όσον: από την κληρονομική ότητα, το κλίμα, την ανατροφή, την κοινωνική θέσι, τις δογμασιές της ζωής και τις συγκινήσεις.

Φ. Σ ά ο λ ο υ ς

Ή πόλις δειναίνουσι το πνεύμα κι' ή έξοζή το σώμα. Ζ ι φ ο ρ ό

Δεν μπορεί κανείς να χαράξει το διαμάντι, παρά με άλλο διαμάντι. Και το καλύτερο αντίφαρμαζο του έρωτος είναι ο έρως.

Ν ο ρ ι ά ς

